

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

№ 31
29 Δεκ.
1979
Τιμή 10 ΔΡΧ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ
— 'Η είσβολή στο
'Αφγανισταν βελ. 10
— 'Ο "αντιιμπεριαλισμός"
του Χομείνι βελ. 8
— 'Ο Κοκκινός Ρουντι
βελ. 6
— Οί 'εκλογές στους
οικοδομους βελ. 7

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

**ΠΡΩΤΟ ΡΑΓΙΣΜΑ
ΣΤΟ ΚΛΙΜΑ
ΤΗΣ "ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ"**

η "σοσιαλιστική" διπλωματία των τανκς

Η Σοβιετική επέμβαση στο Αφγανιστάν μαζί με την κλιμάκωση του πολέμου σ' αυτή την Ασιατική χώρα προκάλεσε και ένα διεθνή προπαγανδιστικό πόλεμο όπου τα πλοχνοκομμένα παραμύθια παρουσιάζονται από επιχειρήματα υπέρ του "σοσιαλισμού", της "διεθνούς νομιμότητας" και της "πανκόσμιας ειρήνης".

Έτσι η νέα κυβέρνηση στη Καμπούλ, το πρακτορείο ΤΑΣΣ και όριζοσπάστης προσπαθούν να μας πείσουν ότι ο μέχρι χτές "ακλόνητος υπερασπιστής της μεγάλης Απριλιανής Επανάστασης του Αφγανιστάν" Χαφιζουλάχ Αμίν ήταν τελικά "πρόκτορας του ιμπεριαλισμού".

Ταυτόχρονα οι αστικές φυλάδες που μέχρι χτές μας πληροφορούσαν ότι ο Αμίν ήταν "πρόκτορας της Μόσχας" τώρα καταγγέλλουν την ανατροπή της κυβέρνησής του από τάσσοβιετικά στρατεύματα που κουβάλησαν μαζί τους το νέο "πρόκτορα της Μόσχας".

Η Σοβιετική Κυβέρνηση μάς βραβιώνει ότι τήρησε πιστά τα όρθρα της "συνθήκης φιλίας" με το Αφγανιστάν - τόσο πιστά ώστε οι νέοι ύπουργοί έφτασαν στα ύπουργεία τους μαζί με τα Σοβιετικά τάνκς. Από την άλλη μεριά οι Αμερικάνοι, οι Ευρωπαίοι και μαζί τους και η κυβέρνηση Καραμανλή χύνουν κρηκοδύλλα δάκρυα για τον βιασμό της εθνικής ανεξαρτησίας του Αφγανιστάν γιατί είναι, λέει, "αντίθετοι σε κάθε ξένη στρατιωτική επέμβαση".

Μπροστά σε τόση υποκρισία και σε τόση πραχτορολογία χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια για να ξεθάψει κανείς κάποιες απαντήσεις στα βασικά ερωτήματα: Τί είδους "επανάσταση" είχε γίνει στο Αφγανιστάν και τί είδους καθεστώς είχε εγκαθιδρύσει; Ποιές ήταν οι σχέσεις αυτού του καθεστώτος με την ΕΣΣΔ και πώς έφτασε στη σημερινή κρίση; Ας προσπαθήσουμε να βρούμε μιιά άκρη.

αρχαϊκές δομές

Το Αφγανιστάν ανήκει σε εκείνη την ιδιόμορφη κατηγορία χωρών (άλλη περίπτωση τέτοια είναι η Λίβια) που ποτέ δεν έγιναν αποικίες και που η διατήρηση της ανεξαρτησίας τους συνδιδόθηκε με την επίθεση των πλοχνοκοινωνικών δυνάμεων μέχρι άκμα και την δεκαετία του 70.

Μέχρι άκμα το 1973 κυριαρχούσε στο Αφγανιστάν η δυναστεία των Μοχαμεντιζάι που οι ρίζες της ξεκινούσαν από το 1740. Κυρίαρχη, οικόνομικά ήταν (και είναι) η φεουδαρχία που ένας μικρός αριθμός οικογενειών έχει τον έλεγχο της γης από κάτω από τα 17 εκατομ. πληθυσμού το 70% είναι άκρητοι αγρότες. Άλλο είναι 14% του πληθυσμού είναι νομάδες. Ταυτόχρονα το Αφγανιστάν είναι ένα μωσαϊκό από εθνοότητες και φυλές.

Κυρίαρχη και καταπιεστήρια εθνοότητα είναι οι Πούστουν (σ' αυτήν ανήκει η βασιλική οικογένεια, οι μεγάλες φεουδαρχικές οικογένειες, οι ανώτερη κρατική γραφειοκρατία) και από κάτω υπάρχουν οι Ταχίκ (από όπου προέρχονται κύρια οι έμποροι των πόλεων), οι Χαζάρα, μειονότητες του Βελουχιστάν, Ουζμπεκοί, Τουρκομάνοι κλπ. Οι Πούστουν είναι χωρισμένοι σε φυλές και οι ηγέτες των φυλών (οι Χάν) προέρχονται από τις φεουδαρχικές οικογένειες.

Η διεύθυνση του καπιταλισμού είναι ελάχιστη. Με βάση την διακίνηση των αγροτικών προϊόντων έχει αναπτυχθεί μιιά μικρή έμπορικη αστική τάξη. Όσο για την βιομηχανία, υπολογίζεται ότι υπάρχουν 150 χιλ. εργάτες, κύρια οικοδόμοι.

Στην πολύπλοκη αυτή εικόνα παρατηνόμενης φεουδαρχικής κυριαρχίας, υποτονικής καπιταλιστικής ανάπτυξης, εθνικών και φυλετικών διαχωρισμών πρέπει να προστεθεί άλλο ένα στοιχείο που συμπληρώνει το

Άνω: Σοβιετικά τάνκς στο Αφγανιστάν. Κάτω: Μουσουλμάνοι αντάρτες στα βουνά στην Συρία.

φάσμα των αντιφάσεων της Αφγανικής κοινωνίας: Ένα μεγάλο κομμάτι του Πουστουνιστάν (της χώρας των Πούστουν που είναι κυρίαρχη εθνοότητα στο Αφγανιστάν) έχει προσαρτιθεί από τον καιρό της Αγγλικής αποικιοκρατίας στο Πακιστάν. Έτσι το ζήτημα της αυτοδιάθεσης του Πακιστανικού Πουστουνιστάν ήταν σ' όλο το μεταπολεμικό διάστημα σημαντικός παράγοντας στις πολιτικές εξελίξεις του Αφγανιστάν και έτσι α ανταγωνισμών με το Πακιστάν.

κίνημα αξιωματικών

Όπως συνέβηκε και σε άλλες χώρες (Αίγυπτο, Ιράκ, Λιβύη κλπ) η αντίσταση στο μοναρχικό-φεουδαρχικό καθεστώς πήρε την μορφή ενός μωσαϊκού εθνικιστικού αναπτυξιακού κινήματος με κέντρο τους αξιωματικούς του στρατού. Το μπλοκάρισμα κάθε μεταρρύθμισης (πολιτικής και οικονομικής) από την μοναρχία και τους Χάν, η οικονομική στασιμότητα, οι συνεχείς συμβιβασμοί με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στο ζήτημα του Πουστουνιστάν, η καταπίεση των μειονοτήτων έρχονταν σε συνεχή σύγκρουση με τις αναπτυξιακές και εθνικιστικές δεσφές των αξιωματικών.

Αυτή ήταν η βάση για την συγκρότηση του Λαϊκού Δημοκρατικού κόμματος του Αφγανιστάν (ΛΔΚΑ), του κόμματος του Ταράκι, του Αμίν και του Καρμάλ. Ένός κόμματος που όσο και αν τοποθετούσε τον εαυτόν του στην οικογένεια των "κομμουνιστικών" κομμάτων δεν έπαβε να είναι το Αφγανικό αντίστοιχο ενός κόμματος όπως το Μπαάθ στο Ιράκ και

θεσώς ακολουθώντας πιστά την σοβιετική εξωτερική πολιτική που διατηρούσε στενές σχέσεις με την Αφγανική μοναρχία.

σταλινο-μοναρχική συμμαχία

Οι ιδιαίτερες σχέσεις ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και το Αφγανιστάν έχουν μακρόχρονη ιστορία.

Η πρώτη Σοβιετο-Αφγανική συμφωνία υπογράφηκε τον καιρό του Λένιν μέσα σε συνθήκες όπου η Ρώσικη Επανάσταση προσπαθούσε να σπάσει τον ιμπεριαλιστικό αποκλείσμό.

Τό 1919 το Αφγανιστάν κήρησε τον πόλεμο στην Αγγλία και ζήτησέτην συνεργασία της Επαναστατικής Ρωσίας. Οι Μποσεβίκοι ανταποκρίθηκαν σ' αυτό τό άνοιγμα που τους βοηθούσε να ν' ανασάνουν. Αργότερα, βέβαια, η Αφγανική μοναρχία συμφιλιώθηκε ξανά με τους Έγγλέζους. Αυτό, όμως, δεν εμπόδισε τον Στάλιν να αναγορεύσει τό Αφγανικό καθεστώς σε μόνιμο "άντιιμπεριαλιστικό σύμμαχο" της ΕΣΣΔ, θυσιάζοντας και τό Αφγανικό λαϊκό κίνημα όπως και τόσα άλλα στο βωμό του "σοσιαλισμού σε μιιά μόνο χώρα".

Μεταπολεμικά οι ανταγωνισμοί Αφγανιστάν - Πακιστάν για τό Πουστουνιστάν δημιούργησαν ανάγκες εξοπλισμού για τον Αφγανικό θρόνο τις οποίες κάλυψε πρόθυμα η ΕΣΣΔ. Ο στρατός του βασιλιά του Αφγανιστάν εξοπλίστηκε με σοβιετικά τάνκς, άεροπλάνα Μίγκ και οι αξιωματικοί του άρχισαν να εκπαιδεύονται στην ΕΣΣΔ.

Δέν είναι παράξενο που τό ΛΔΚΑ ιδρύθηκε μόλις τό 1965 και δέν άναγνωρίστηκε από τό ΚΚΣΕ για πολλά χρόνια, ούτε ότι η ύποστηρίξη του ΚΚΣΕ στράφηκε άρχικά στην άδρανή τάση Κάλκ.

η "επανάσταση" του 1978

Τό πραξικόπημα του Νταούντ το 1978 δέν έφερε ουσιαστικές αλλαγές. Ο Νταούντ κατάργησε τον θρόνο και άνακηρύχτηκε πρόεδρος αλλά διατήρησε την βασιλική οικογένεια σέ δεσφεις-κλειδιά, άπέφυγε κάθε σύγκρουση με την φεουδαρχία και τους Χάν και άρχισε την καταδίωξη των συμμάχων του Παρτσάμ.

Η εξέλιξη αυτή του καθεστώτος Νταούντ έβαλε τις προϋποθέσεις για την άνατροπή του τον Απρίλη του 1978. Οι διώξεις και η τρομοκρατία οδήγησαν τό Παρτσάμ και τό Κάλκ να συνενωθούν ξανά στους κόλλους του ΛΔΚΑ. Η στροφή του Νταούντ σε όλο και πιο στενή συνεργασία με τους Αμερικάνους και τόνωση της Περούσιας οδήγησε την ΕΣΣΔ να στηρίξει τις έλπίδες της στο ΛΔΚΑ. Η διάσφηση των ύποσχέσεων του Νταούντ για μεταρρυθμίσεις, οικονομική ανάπτυξη και δυναμική πολιτική στο ζήτημα του Πουστουνιστάν έαναφώνωσαν την άγανάκτηση των αξιωματικών.

Τόν Απρίλη του 78 ο Νταούντ δολοφόνησε ένα ήγετικό στέλεχος του Μπαρτσάμ και συνέλαβε τον Ταράκι, τον Αμίν και τόν Καρμάλ. Ήταν όμως πολύ άργά για να σωθεί Τρεϊς αξιωματικοί στενοί συνεργάτες του ΛΔΚΑ - οι διοικητές των τεθρακισμένων της Καμπούλ συνταγματάρχη Βανταζ και ταγματάρχης Μαζουρίαρ και ο αξιωματικός της άεροπορίας Άμπούλ Καντίρ - κίνησαν τό τάνκς και τ' άεροπλάνα, άνέτρεψαν και σκότωσαν τον Νταούντ, άπελευθέρωσαν τους ήγέτες του ΛΔΚΑ και μαζί τους ανέλαβαν την έξουσία. Πρόεδρος και πρωθυπουργός ανέλαβε ο Ταράκι με αντιπρόεδρους τον Αμίν και τόν Καρμάλ.

Αυτή είναι η περιβόητη "επανάσταση του Απρίλη". Εκτός από τό στρατό οι μόνοι που κινήθηκαν ήταν οι φοιτητές του πανεπιστημίου της Καμπούλ. Σύμφωνα με στοιχεία του ίδιου του ΛΔΚΑ, εκείνη τήποχή είχε 50.000 μέλη στην πλ.

Συνεχία 6ελ.